

Phù Hiểu, Em Là Của Anh!

Chương 107 : Chương 107: Ngoại truyện 6 - Dạy con 3

"Đường Chấn Thiển, lại đây." Phù Hiểu nhíu mày, tí khí lớn như vậy.

An tiểu thư đối tiểu thư nhỏ lặng lẽ nói mấy câu gì, nhưng nàng không tình nguyện tiến lên đi về phía của mẹ.

Phù Hiểu nói với Đường Học Chính: "Mọi người ăn trước đi, em cùng con trò chuyện một chút, em ăn sau." Nói xong liền lôi kéo đường chấn thiển hướng phòng khách đi đến

Cả nhà kiểng chân nhìn phòng khách, chỉ sợ tiểu tổ tông lại cùng mẹ náo, may mắn hai người cúi đầu nói một lát, Đường Chấn Thiển cúi đầu hướng WC đi rửa mặt.

An tiểu thư vội đứng dậy đuổi kịp nàng.

Đợi tiểu công chúa rửa mặt sạch cùng tay đi ra, ngồi ở ghế tựa vì nàng đặc chế, nói: " Cụ cố, ông nội, bà nội, ba mẹ, mời mọi người ăn cơm."

"tốt, tốt, mau ăn mau ăn." Ba cái tổ tông liên tục thúc giục.

Phù Hiểu cùng Đường Học Chính nhìn nhau, cười nhẹ.

Nguyên tưởng rằng nữ nhi chỉ có điểm này tật xấu, không nghĩ tới ngày thứ hai hiển lộ càng nhiều, đi đến nơi nào đều phải ôm, ăn đến chỗ nào rác ném tới chỗ đấy, đòi ba nàng mua quần áo mới, buổi sáng đòi mặc cái này, buổi chiều lại đòi mặc cái kia, không có giày vừa ý còn quần quít lấy ông bà nội đòi mua... đòi không thiếu thứ gì. Phù Hiểu dưới đáy lòng thầm mắng Đường Học Chính, bắt đắ dĩ làm người mẹ khắt khe cùng ở phía sau chỉ ra chỗ sai của nàng.

Một hai thứ nàng còn nghe, chính là số lần nhiều hơn, Đường Chấn Thiển không kiên nhẫn , "Mẹ, người thế nào suốt ngày nói con."

"Mẹ không phải nói con mà là mẹ dạy con." Phù Hiểu nhẫn nại nói, "Con xem, trong phòng con có cái thùng rác hình chim cánh cụt đáng yêu

như vậy, chúng ta hẳn là đem rác ném tới trong thùng rác không phải sao?"

"Nhưng là nó rất xa, kêu nó đi tới lại không nghe, con đành phải ném xuống đất."

... Chẳng lẽ di truyền lười biếng của nàng? Phù Hiểu kém chút sặc, thanh thanh cổ họng tiếp tục nói: "Ném xuống đất rất bẩn a, phòng nhỏ đáng yêu của con nơi này một ít rác, nơi đó một ít rác, rất khó coi, cả phòng đều trở nên thối thối."

"Không thối không thối!" Đường Chấn Thiển vẫy tay kháng nghị, "Con ném xuống sẽ có người giúp con nhặt thôi!"

"Ai giúp con nhặt?"

"Người hầu!"

Phù Hiểu tươi cười trở nên nhặt, "Ai nói cho con như vậy?"

Cho rằng chính mình nói đúng rồi, Đường Chấn Thiển đắc ý hếch cằm lên, "An đi đi."

Phù Hiểu nhìn về phía sau đang cầm đồ chơi an tiểu thư, "An tiểu thư, lời này thật là nguời nói?"

An tiểu thư mỉm cười nói: "Đúng vậy, thiếu phu nhân."

Phù Hiểu hơi hơi nhíu mày, để Đường Chấn Thiển một mình đi chơi, sau đó mời nàng ngồi xuống, nghĩ một chút rồi nói: "Tôi nhớ an tiểu thư là cô giáo chuyên nghiệp ưu tú, hẳn là không thể dung túng trẻ con vứt rác bừa bãi?"

An tiểu thư tươi cười không thay đổi, "Chúng ta là tùy người mà dạy, thân phận địa vị giống tiểu thư nhỏ như vậy, nàng tự nhiên không cần quan tâm việc nhỏ đó, cho nên chúng ta dạy nàng theo làm thế nào để nàng trở thành thiên kim đại tiểu thư."

"Điểm này tuy rằng cũng cần, nhưng là làm những lễ phép cơ bản,

người không cần phải nhân nhượng nàng. Ta cũng kêu ba nàng không được dung túng, về sau nàng có thể làm được chuyện gì đều để chính nàng hoàn thành, mong cô để ý trên điểm này, mời cô thay đổi thực hiện, không muốn cho nàng có ý tưởng cao cao tại thượng." Phù Hiểu nói.

"Thiếu phu nhân đây là muốn đem tiểu thư nhỏ dạy như nữ nhi bình dân?"

Phù Hiểu nghe không rất cao hứng, "An tiểu thư có ý thức sang hèn."

"A, thật có lỗi, thiếu phu nhân, tôi đã quên cô cũng là... Như thế, cô không phải hẳn là so với ta càng hiểu hơn sao? Bình dân cùng hào môn khác nhau." An tiểu thư xin lỗi cười.

"Xem ra chúng ta quan niệm không hợp, xin lỗi, cô chỉ sợ không thích hợp lại đảm nhiệm bảo mẫu của Tiểu Thiển."

"Thiếu phu nhân, tôi là được Đường tiên sinh trực tiếp thuê, chỉ sợ cô không quyền lực sa thải tôi." Nàng nói chuyện cường ngạnh như vậy là có nguyên nhân. Đi theo Đường Học Chính xuất ngoại hai tháng thời, Đường Học Chính nhiều lần đêm không về, nàng liền khẳng định bọn họ vợ chồng kỳ thực bằng mặt không bằng lòng, mà Đường Chấn Thiển lại nhận được hết sủng ái của Đường Học Chính, lại ỷ lại nàng như vậy, mà trong nhà trưởng bối đối với Đường Chấn Thiển cũng là trăm loại yêu thương, tối hôm qua khi Phù Hiểu mắng con, nàng liền nhìn ra ông bà nội đau lòng liền nhíu mày, cho nên, tại đây đang thời điểm muốn sa thải nàng, không chừng đi không là nàng mà vẫn là nàng ta.

"Ký hợp đồng phải không? Tôi gọi anh ấy đem tiền bồi thường phá hợp đồng, nhất định kết toán cho cô." Phù Hiểu hiểu rõ người này không thể giữ lại được, lại là người nhìn trúng Đường gia, là một nữ nhân gây tai họa.

Đang làm việc Đường Học Chính đánh cái hắt xì, vợ hẳn nhớ hẳn?

"Phù Hiểu, thời gian không còn sớm, tiểu đưa hầu cũng muốn đi dưỡng sinh quán chơi." Hàn ngọc tố lúc này nắm tay Đường Chấn Thiển đi vào phòng khách.

"Tiểu thư nhỏ, " an tiểu thư nghẹn ngào vọt tới bên cạnh Đường Chấn Thiển, nước mắt thoát cái liền chảy xuống, "Con về sau phải chiếu cố bản thân cho tốt, phải ngoan ngoãn ăn cơm đúng giờ, đúng giờ đi ngủ, an di di chỉ sợ không thể lại làm bạn với người ."

"An di di, không khóc không khóc, di di muốn đi đâu nha?" Đường Chấn Thiển sốt ruột nói.

"Mẹ con chê di di không có chiếu cố tốt tiểu thư nhỏ, muốn sa thải di..." An tiểu thư khóc thật đáng thương.

Đường Chấn Thiển vừa nghe liền nóng nảy, "Mẹ, con muốn An di di chơi với con, không cần sa thải nàng!"

Thế nào diễn hay như vậy? Phù Hiểu đen mặt lại nói: "Mẹ cùng chơi với con."

"Không cần không muốn, con muốn An di di theo giúp con thôi!" Đường Chấn Thiển vội khóc.

Nàng làm cái gì an di đều sẽ không mắng nàng, mẹ luôn muốn xen vào quản đông quản tây.

Hàn ngọc tố nhìn cháu gái khóc không nhịn được, "Thế nào đang êm đẹp lại muốn sa thải nàng?"

"Phu nhân, " an tiểu thư ở trước mặt Phù Hiểu nói, "Ta đối thiếu phu nhân nói, tiểu thư nhỏ là Đường gia đại tiểu thư, phải từ nhỏ liền bồi dưỡng khí chất của nàng, nhưng phu nhân lại kiên trì muốn tiểu thư nhỏ làm chút chuyện không hợp với thân phận của nàng."

"chuyện gì vậy?" Hàn ngọc tố nhíu mày, nghe không hiểu.

"Mẹ, " Phù Hiểu đứng lên, "Nàng rất sủng Tiểu Thiển , cơm đến há mồm, áo đến vươn tay, như vậy không được, sẽ làm hư Tiểu Thiển. Nói nàng lại không nghe, cho nên con mới tính toán sa thải nàng."

"Sủng liền sủng, Đường gia chúng ta cũng không phải không dạy nổi."

Đường Học Chính quả nhiên là bị hấn mẹ nuông chiều, Phù Hiểu trên trán nổi ba vạch hắc tuyến, "Mẹ, mẹ cảm thấy là tiểu Thiên biết lễ phép hay hai anh trai của nàng, vẫn là lễ phép hay tính tình tiểu thiên kim tốt?"

"Này..." Hai đứa cháu trai thật sự là kiêu ngạo của nàng a, mang đi ra ngoài gặp thân thích bằng hữu, luôn lễ phép thỏa đáng, liên ghé dựa đều giúp nàng bà nội này kéo tốt, càng miễn bàn món ăn ngon luôn nhường nàng ăn. Sở hữu những người gặp qua hai anh em bọn họ không một ai không hâm mộ nàng, làm cho nàng rất tự hào.

Qua Hàn ngọc tố suy nghĩ, Phù Hiểu nhẹ nhàng kéo nữ nhi qua "Tiểu dưa hấu, con ngày mai phải đi nhà trẻ, an di di cũng không thể đi cùng con, nàng một người ở trong này rất đáng thương, để nàng đi tìm tiểu bằng hữu khác chơi được không?"

"Không được không được, con muốn an di di theo giúp con!" An di nói, chỉ cần nàng nháo đòi vài lần, những người sủng nàng yêu nàng đều sẽ thỏa mãn yêu cầu của nàng.

"Không được rất không phân rõ phải trái."

Gặp mẹ một mặt kiên quyết, bà nội lại không giúp nàng, chưa bao giờ bị cự tuyệt nên Đường Chấn Thiên hét to: "Mẹ, con chán ghét nhất mẹ! Con không cần người làm mẹ con, con muốn an di di làm mẹ con!"

"Con lặp lại lần nữa."

Gặp mẹ sắc mặt trầm xuống, Đường Chấn Thiên còn không nhận thua nói: "Con chán ghét mẹ, con muốn an di di làm mẹ con!"

Đối với một người mẹ tổn thương lớn nhất, chính là bị những lời nói đả thương người của con gái, cho dù phần lớn đều là lời nói vô tâm.

Biết rõ con gái còn nhỏ, nàng căn bản cũng không biết bản thân đang nói cái gì, nhưng Phù Hiểu vẫn là cảm thấy thật bị thương, nàng đứng lên, tâm tình thật tệ, "Mẹ, con hôm nay không đi luyện yoga, con muốn nghỉ ngơi một chút."

Thời điểm lên lầu, còn ần ần nghe được Hàn Ngọc Tố nói xong "Con làm sao có thể nói như vậy với mẹ ", mà con gái còn lớn tiếng trả lời "Con không có sai, là mẹ chán ghét nhất!"

Cái mũi không khỏi cay cay, mùi thán mang thai lại đối lấy nàng chán ghét nhất, Phù Hiểu rất khổ sở.

Hôm nay hai anh em là được Đường Học Chính đón về, cha con ba người vừa về đến nhà liền cảm giác không khí không quá tốt, sau khi nghe Hàn Ngọc Tố nói qua > Đường Học Chính sắc mặt lạnh xuống. "Đường Chấn Thiển, con được đầu thai vào làm con gái của mẹ của là phúc khí của con, con đã không đồng ý theo chúng ta ở cùng nhau, liền đi theo an di đi, làm con gái của nàng đi."

"Con muốn ba ba..." thấy cha nổi giận, Đường Chấn Thiển đáng thương ôm lấy đùi hắn.

Nga, muốn ba ba không cần mẹ. Nàng không biết hối cải, tiểu gia hỏa này phải chịu giáo huấn mới được, Đường Học Chính liếc mắt nhìn An tiểu thư còn làm vẻ mặt vô tội một cái, hừ lạnh một tiếng, kéo Đường Chấn Thiển ra.

Đông Nam hai anh em còn không biết tính nghiêm trọng của sự việc, chạy đến trước mặt em gái, vẻ mặt vui sướng khi người gặp họa, "Đường đưa hấu, ba mẹ không cần em nữa!"

Đường Chấn Thiển cãi lại, "Thối bí đao, thối bí đỏ, các anh tránh ra!"

Khi Đường Học Chính mở cửa phòng ngủ chính ra, chỉ thấy kiều thê nằm ở trên giường lớn, hắn sững nịch khẽ cười một tiếng, đi lên phía trước đem nàng cả nàng và chăn ôm lấy, "em hờn đối với con gái, không sợ mọi người chê cười sao?"

"Nàng không phải là con gái của em, nàng cũng không nhận em làm mẹ ." Phù Hiểu vùi đầu ở trong chăn, buồn rầu nói.

"Tốt lắm, chúng ta đem nàng đuổi đi, đỡ phải để em phiền lòng." Đường Học Chính hôn lên tóc nàng.

"... Đưa thì đưa, không cần nàg nữa."

"Thật sự, tốt lắm, dù sao anh cũng tức giận, anh hiện tại phải đi." Đường Học Chính làm bộ đứng dậy.

Phù Hiểu một phen xóc lên chần.

Đường Học Chính cười lớn hôn môi của nàng.

Hôn nồng nhiệt qua đi, Phù Hiểu nằm ở trong lòng chồng, tâm tình tốt lên một chút, nhưng cứ nghĩ đến lời nói của Đường Chấn Thiển, nàng vẫn cảm thấy tâm đau xót.

"Không bằng trước đi ra ngoài cho khuây khỏa, trở về lại chậm rãi dạy dỗ." Đường Học Chính đề nghị, "Chúng ta thật lâu cũng không có đi ra ngoài hưởng tuần trăng mật, gọi em vài lần, em đều nghĩ đông nghĩ tây."

"... Anh mới đi công tác về, ở nhà nghỉ ngơi cho tốt."

"Bảo bối, chẳng lẽ em còn không biết, em chính là phương pháp nghỉ ngơi tốt nhất của anh?" Đường Học Chính ái muội xoa xoa mũi nàng.

"Đáng ghét... Nhưng là bọn nhỏ làm sao bây giờ?"

Mỗi lần đều là không yên lòng về bọn trẻ, Đường Học Chính nhíu mày, "Đều lớn như vậy rồi, lại không cần uống sữa."

"Bí đao cùng bí đỏ còn có thể, nhưng là tiểu dưa hấu..."

"Đừng lo lắng, Anh sẽ bảo ba mẹ đừng chiều nàng."

"Cái kia an tiểu thư..."

"Trở về lại cho nghỉ." Hẳn đoạn thời gian vừa rồi bận quá, khi cùng con gái ở cùng nhau cơ bản lại không cần cô ta bên cạnh, cho nên cư nhiên còn chưa có phát hiện.

Trầm mặc một lát, "Đều tại anh, muốn sinh con gái, đánh cũng đánh không được, mắng lại mắng không được, thương nàng đến vậy còn nói chán ghét em!"

"Là là, anh sai lầm rồi, anh sai lầm rồi." Làm chồng đành phải dùng hành động đến bình ổn oán khí của vợ yêu.

Cùng với tiếng cười cùng tiếng rên rỉ, lại là nhất thất cảnh xuân.

Sáng sớm ngày thứ hai, Đường Chấn Thiến rầu rĩ không vui ăn bữa sáng, chờ mẹ đưa nàng đi nhà trẻ, nghĩ rằng nàng khẳng định vừa muốn dong dài, ai biết đợi nửa ngày là bà nội xuống dưới, "Tiểu dưa hấu, hôm nay bà nội đưa con đi nhà trẻ được không?" Con trai sớm tinh mơ liền mang theo vợ đi du lịch.

"Mẹ con đâu?"

"Ba mẹ con đi ra ngoài có việc."

"Nga nga, ba mẹ không cần Đường dưa hấu nữa!" Đường Chấn Đông lưng đeo túi sách hô to.

"Chán ghét chán ghét!"

Thấy Đường Học Chính không có nghe lời Phù Hiểu sa thải nàng, an tiểu thư trong lòng đắc ý, nói với Hàn Ngọc Tố: "Thiếu phu nhân thế nào giống như con nít cùng tiểu thư nhỏ giận rồi?"

Hàn Ngọc Tố liếc mắt nàng một cái, hiểu rõ nguyên nhân Phù Hiểu muốn sa thải nàng. Con trai nói để nàng lưu lại vài ngày nữa. Chính là cũng không để nàng một mình cùng Đường Chấn Thiến.

Tuy rằng kiên quyết không tin tưởng lời nói của anh trai, nhưng Đường Chấn Thiến vẫn là có chút sợ hãi. Đi nhà trẻ chơi trò chơi cũng không vui, trở về đầu tiên là tìm ba mẹ, bà nội lại nói:

"Ba mẹ đi xuất ngoại, muốn qua vài ngày mới trở về."

Vì thế Đường Chấn Thiến chờ buổi tối gọi điện thoại, ai biết đến thời

điểm nàng ngủ, ba mẹ lại vẫn không gọi điện thoại đến.

Cái này tiểu công chúa bắt đầu miên man suy nghĩ , chẳng lẽ mẹ thật sự không cần nàng ?

Mẹ muốn đem nàng cho làm con gái của an di di? Nhìn an di di ôn nhu giúp nàng đỡ chán, nàng nghĩ đến mẹ mỗi ngày buổi tối muốn thơm nàng , liền tính nàng không tại bên người nàng cũng sẽ cách màn hình thơm nàng , nhưng là mẹ không thơm nàng sao?

Kỳ thực Phù Hiểu muốn gọi điện thoại về, chính là bị bá vương ngăn lại, nói là cái gì đi hưởng tuần trăng mật cũng chỉ có thể nghĩ đến hần, nếu muốn nghĩ đến con cái liền phải chịu phạt.

Ba ngày đi qua , Đường Chấn Thiển rốt cuộc chịu không nổi nữa, đối với bà nội oa oa khóc lớn,

"Con muốn mẹ, Con muốn mẹ!"

Vừa vặn con gái Mạc Vu Phi đến tìm hai anh em Đông nam chơi nghe nói , cao hứng hỏi: "Tiểu dưa hấu, em không cần mẹ Phù Hiểu? nhưng ta muốn." Thời điểm tiểu Đường hai tuổi, Mạc Vu Phi liền cùng vợ ly hôn , lấy có tự mình công tác bận quá, người trong nhà lại không có ai rảnh rỗi , vì thế liền đem tiểu Đường cho Phù Hiểu chăm sóc, để cho nàng nuôi cùng Phù Chấn Nam, vì thế Đường Học Chính trừng hần một chút, Phù Hiểu cũng thực không có biện pháp, chỉ phải đón con gái của hần. Thẳng đến một năm trước. Mạc Vu Phi chọn một người phụ nữ ôn nhu thực nữ để tái hôn, hần mới đem tiểu Đường đón về. Lúc này tiểu Đường đã cùng Phù Hiểu có cảm tình sâu nặng.

Đường Chấn Thiển vừa nghe, càng ở trên mặt đất khóc lăn lộn, "Ta muốn, ta muốn, các người tránh ra, ta muốn mẹ, mẹ là của ta!"

"Tiểu thư nhỏ." An tiểu thư vội vàng muốn ôm nàng dậy.

"Tránh ra, tránh ra, ta muốn mẹ!" Đường Chấn Thiển hai tay khua loạn, không cho bất luận kẻ nào tới gần.

Hàn Ngọc Tố bất đắc dĩ, gọi điện thoại cho con dâu, "Tiểu Thiển khóc hô

muốn tìm con."

Đường Chấn Thiển một phen nói qua điện thoại, "Mẹ, con sai rồi, con không có chán ghét mẹ, mẹ đừng chán ghét con, mẹ đừng không cần con."

"Tiểu dưa hấu..."

"Con sẽ ngoan ngoãn rửa tay, con sẽ ngoan ngoãn đem rác bỏ vào thùng rác, con sẽ làm cục cưng ngoan, mẹ trở về được không được? Mẹ, con rất nhớ người..." nước mắt lưu loát rơi xuống

"Mẹ không có không cần con, mẹ lập tức trở về, đừng khóc a." Phù Hiểu nghe được lòng đều mềm nhũn

"Thật sự?"

"Thật sự. Con ngoan ngoãn ăn cơm, mẹ buổi tối sẽ về đến ."

"Con nhất định ngoan ngoãn ăn cơm, mẹ nhất định phải trở về!"

Sau khi cam đoan xong, Phù Hiểu mới treo điện thoại, kêu ông xã nhanh chuẩn bị máy bay về nhà.

Đường Học Chính nhíu mày, nhất trí làm theo .

Sau khi về nhà, mẹ con ôm làm một đoàn, như là cửu biệt gặp lại, Đường Chấn Thiển nắm chặt Phù Hiểu, ngay cả ngủ cũng muốn cùng mẹ ngủ chung một chỗ.

Vì thế tiểu công chúa một tay nắm tay mẹ, một tay nắm tay ba ba, cuối cùng an tâm ngủ.

Vợ chồng hai người xem khuôn mặt nhỏ nhắn ngủ say của con gái ở giữa, nhìn nhau cười, hôn chúc ngủ ngon, tắt đèn ngủ.

Mà cái kia ý đồ thay thế Đường gia thiếu phu nhân an tiểu thư, không ngoài ý muốn là vật hi sinh , sau khi bị Đường gia sa thải, trực tiếp bị công ty đuổi việc .

Vài năm sau, đi theo cha học tập chút mưu lược tâm kế hai anh em Đông Nam trong lúc vô tình nói lên chuyện này, càng nhớ lại càng thấy không thích hợp. Đây nơi nào là thuận theo tự nhiên phát sinh, này rõ ràng là kết quả của một tay cha bày ra. Xuất ngoại tuần trăng mật, cắt đứt liên hệ, lưu lại an tiểu thư, lại tùy tiện giao cho bà nội vài câu, ba ngày khiến cho Đường Chấn Thiến cả đời khó quên. Chậc chậc, tuy rằng là hấn thương yêu con gái nhất, nhưng làm đau lòng người phụ nữ hấn yêu nhất, này phạt cũng là không dấu vết gợn gàng vô xá a. Quay đầu nhìn xem em gái hiện thời mỹ mạo như hoa, khí chất thật tốt, thật không biết mấy ngày nay gặp được đối nàng là họa hay là phúc.

Quên đi, vẫn là cam miệng tốt nhất. Chớ chọc họa trên thân.

Quay người lại, gặp phải Tiểu Đùng trở mã ra mắt trong veo, khuôn mặt phấn nộn, không ngoài ý muốn xem nàng đôi mắt hoa đào, lời đầu tiên nói ra :

"Các người ai muốn ở rể?"

LINK Truyện:

Phù Hiếu, Em Là Của Anh! <https://truyenhayhoan.com/doc-truyen/phu-hieu-em-la-cua-anh-3766802.html>

LINK Chương này:

Chương 107: Ngoại truyện 6 - Dạy con 3 <https://truyenhayhoan.com/doc-truyen/phu-hieu-em-la-cua-anh-3766802/chuong-107.html>